יו ב מיי פיין אם הלכה ה יו ב מיי פיין אם הלכה ה יהלכה ט: יה ג מיי פרק ז אם (הל"ג) [הל"א] ופ"ג מהלי הבות

הטומאה הלכה י"ב ופ"א שם

יורת די

מוסף רש"י

מלק בסכין. מלק עוף קדשים בסכין נבילה היא והאוכל נבלת עוף

טהור מטמא בגדים שהוא לבוש בשעה שבולעה ולא בגדים שקודם בשעה שבולעה ולא בגדים שקודם לכן ולא בגדים שלבש אחר שהיא במעיו ואין לה טומאת מגע לגמרי אלא טומאת בליעה זו לבדה וכולה

הנכה ב: זו מהלכות פסה"מ הלכה ג:

מז א מיי' פרק י פסה"מ הלכה ג: יז ב מיי' פ"ז שם הל

צריכה שתביא עוד חמש פרידיו למעלה

ממין אחד ומב' מינין תביא שש "נתנתן

לכהן ואינה יודעת מה נתנה הלך הכהן ועשה

ואינו יודע מה עשה צריכה ד' פרידין לנדרה

ושתים לחובתה וחמאת אחת בן עזאי אומר

ב' חמאות א"ר יהושע זהו שאמרו כשהוא חי

קולו אחד וכשהוא מת קולו ז' אימר דא"ר

יהושע לאפוקה מידי מעילה למיסק ליה לחובה מי אמר: בתני או י(כל הפסולין

שמלקו מליקתן פסולה ואינו יו מממא בבית

הבליעה) מלק בשמאל או בלילה ישחם

חולין בפנים וקדשים בחוץ אינן

מממאות ב בבית הבליעה י מלק

בסכין המלק חולין בפנים וקדשים בחוץ

ל) [חולין כ: כח.], ל) קינים פ"ג מ"ו, ג) [פ"ו מ"ג וע' מוי"ט], ל) ועי לעיל סז. תוד"ה והרי, **ל**) ד״ה והרי:

גליון הש"ם

, תור"ה מלק וכו' מודה ר"י בעוף. עיין לקמן דף פד ע"ב תד"ה ומוליא אני בסה"ד. ועי בריש מעילה מד"ה ורבה:

שינויי נוסחאות

א] בקלת נוסחאות גרסי׳ להך בבא בסיום המשנה (הגרייב). אבל מלאון הגמ' בע"ב מאמע כג" אלפנינו (רש"ש וע"ש). וכן מאמע מדברי הרמב"ס (יד דוד): ב] ואינן מטמאין (כי״מ): ג] מטמאין (כי״מ): ד] לנדרה או גן מטמאן (פי 11.10) בחידה אל להביא שש בשתי פעמים שתי תורים עם עולת חובתה ושני בני יונה ופרידה אחת ממין חובתה בקרבן אחר וכשהביאה כו' (*ב"ש): ה] ל"ל אחר. וכ"ה בוי "ביש" הן ("ל אחר. וכ"ה בתוייט בקוים, ור"ל שתביא עתה קן שלם ממיון אחר לספק פירושה, שהרי קובעתר בוי, ר"ל וא"כ ע"כ לריכה עוד פרידה אחת מאותו מין שהביאה כבר מוסת תמומו מין שהכימה כככל (מוכמה (מין שהכימה כככל (ביש. דשיים ורשים). כ"ל אחר (ביש. דשיים ורשים). כ"ל קן ופרידה ממין אחד (גליו). וע" מ"ד: ז] ב' תורין כל"ל (דברי ממיה: ח] "ל מכלון ועד סוף מ"ד: ח] "ל מכלון ועד סוף הדינור אם לא שנפסל אחת מז יאיכון אם לא שנפטל אווונים הראשונים היה דייה עוד בג' פרידין א' ממין הראשונים שקרבה ממין עולת חובתה וקן .. ממין אחר דממה נפשך הקריב ב׳ תורין עם מין חובתה וב׳ בני יונה עם מין חובות אבל לפי יונה עם מין חובתה אבל לפי שעשה הכהן חצייה למטה נמצא שלא עשתה כלום בראשונים לנדרה שהרי לא קרבו אלא ב׳ עולות בקרבו . בפעם אחד והיא קבעה עליה בפעם אחד והיא קבעה עליה ג' יחד הלכך אם הראשונים מין אחד היו צריכין עוד ה' עולות ג' מאותו המין וב' ממין אחר ב' קינין מב' מינין לספק פירושה ופרידה אחת לקביעותה להביא אחת ממין לקביעותה להביא אחת ממין חובתה עם נדרה וחובתה כבר קרבה ויצאת ידיה (כי"י, וכעי"ו בכ""פ): מ] 5"ל ובן ("ש"ח): י] 5"ל ידי לידתה ("ש"ח). נ"ל ין 2"ל ידי לידתה (נכייו): און 2"ל ידי חובתה (נכייו): און 2"ל צריכה שתביא עוד ד' פרידין לנדרת. ב' קינין מב' מינין שהרי פירשה ואינה יודעת מה פרשה והוזקקה לב' מינין והיא אינה יודעת איזה מין הביאה: ישתים לחובתה. לעולה ומב׳ ושתים לחובתת. לעולה ומבי מינין שמא הראשונים קרבו למטה ויצאת ידי חטאת וצריכה להביא עולה מאותו המין לזווג לו והיא אינה יודעת מאיזה מיז היה וצריכה שתביאם יתר לפי שקבעה נדרה עם חובתה (כי"י). ל"ל, מאיזה מין היה והרי לו זוג משתים שהביאה ממנה ממנה משתים שהביאה לחובתה משני מינין (כי־פּ): יב] משני מינין כל״ל (ש״מ) והק״ל ומה״ל וב׳ לעולת החבתה (ב״ש): יגן ק״ל וחטאת אחת. מאיזה מין שתרצה שמא הראשונים קרבו למעלה ולא . יצאת ידי חטאת ואע״פ שאינה ינדעת מאיזה מין היו יודעת מאיזה מין היו הראשונים תביא חטאת מאחד המינין ותאמר אם זה ממין היאשונים הוא הרי זה בן זוג לעולה שקרבה כבר ואם מין אחר הוא הרי הוא בן זוג לפרידת מינו שאני מביאה עמו מן השתים שהביא[ה] באחרונה לעולת חובתה [מאותו מין של חטאת (כי־פ)] ורבנן דפליגי הכא עלה דבן עזאי לטעמייהו דאמר׳ במסכת קינין האשה שהביאה עולתה תור ואחר כן הביאה חטאתה בן יונה תכפול ותביא עולתה בן יונה שהכל הולך אחר זו אחרונה ואף זו הטאת ואף היא אחרונה ואף זו אי נמי קרבה עולתה הראשונה ממין אחר עכשיו שהביאה הטאתה שלא מאותו המין תכפול ותזווג לו העולה מן . השתים שהיא מביאה עמו

החקקה להביא חמש עולות יחד מתחילתה אחת לחובתה וד' לנדרה דו וכשהביאה שני קינין אחת לנדרה ואחת לחובתה וממין אחד לא עשתה כלום לנדרה שמא אינו ממין שנדרה ובהשלמת קן שני ממין אחד הו לא סגי לה שהרי קובעתו לבא עם מין חובתה. וא״ת תביא

קן ממין אחד ח ופרידה ממין שהביאה שני קינין הראשונים שקרב ממנו עולות חובתה דממ"נ אם תוריו נדרה הרי הביאה תורין זו עם מין שהביאה לחובתה ואם בני יונה נדרה הרי הביאה ב' בני יונה עם מין שקרב ממנו חובתה אם לא חו נפסל גוול אחד מן הראשונים ה"נ אבל עכשיו שנפסל אחד מהם אין חבירו עולה לה כלום דג' עולות הוקבעו עליה יחד הילכך אם ב' קינים הראשונים מין אחד היו לריכה שתביא עוד ה' עולות ג' מאותו המין וב' ממין אחר ד' לספק פירושה ואחד לקביעותה שקבעה להביא עולת חובתה עם נדרה וחובתה כבר קרבה וילאה ידיה אלא שלריכה להביא מאותו המין עם נדרה מפני קביעותה: ואם משני

מינין היו חביא שש. שאינה יודעת איזה מין קרב תחילה לחובתה שתביא מאותו המין עם ד' של ספק פירושה לקביעותה הילכך תביא שש שתי תורין ושני בני יונה לספק פירושה ותור ובני יונה לקביעותה והעוף היתר יהא נדבה: נסנסן לכהן ואין ידוע מה נחנה. אם תורים אם בני יונה ואם קן אחד מזה וקן אחד מזה ואין ידוע מה עשה אם כולן למעלה או כולן למטה או חליין למעלה וחליין למטה נמנאת שלא יצאת אפי׳ (ימי לידתה) ז שמא כולן למעלה ואין כאן חטאת או שמא כולן למטה ואין כאן עולה: לריכה או שמביא עוד ד' פרידין לנדרה. לספק פירושה ומשני בו מינין וב' לעולת חובתה תור ובן יונה שמא הראשונים כולן למטה נעשו ואינה יודעת מאיזה מין והכל הולך אחר החטאת [ולריכה] להביא עולה מאותו מין או שמא הראשונים חליין למעלה וחליין למטה ובקן שקרב ראשון ילאתה ידי חובתה והיא קבעה להביא עולה מאותו המין עם נדרה ואינה יודעת איזה מין היה הילכך תביא עם ספק פירושה תור ובן יונה וממה נפשך אם קן שקרב ראשון חורין היו וקרב מהן עולה למעלה והיא לחובתה הרי היא מביאה עכשיו תור עם נדרה משום קביעותה ואם מבני יונה היה והוקבע עליה להביא בן יונה עם נדרה הרי מביאתו ואם כולן למטה נעשו ולריכה להביא עולתה מאותו המין הרי משתים שהיא מביאה עכשיו לחובתה יעלה לה אחד מהן והשני נדבה: וחטחת יו אחת. תביא מאיזה מין שתרלה משום שמא הראשונים כולן למעלה נעשו והרי לו דו זוג ממינו לעולה מב' שו שהביאה חובתה מב' מינין ואע"פ שכבר קרבה עולת חובתה אין לריכה לדקדק להביא חטאת מאותו מין הראשון לרבנן דפליגי עליה דבן עואי דקסברי הכל הולך אחר חטאת הילכך הואיל ועל כרחה היא מביאה עכשיו ב׳ עולות תזווג לו יו אותה שממינו ודייה דהכי תנן פלוגתייהו במסכת קינים (פ"ב מ"ה) שהאשה שהביאה עולתה תור וחטאתה בן יונה תכפול ותביא עולתה בן יונה דהכל הולך אחר חטאת בן עואי אומר הכל הולך אחר הראשון: בן יו עואי אומר ב׳ הטאוח. בן עואי לטעמיה דאמר הכל הולך אחר הראשון וכיון דאיכא לספוקה שמה הרחשונים למעלה נעשו וכבר יצחת ידי עולה צריכה להביא חטאתה מאותו המין והרי אינה יודעת מאיזה מין היה לפיכך תביא שתי חטאות מב' מינין וחטאות הללו אינן נאכלות שהרי על הספק באו ואין מליקתן מליקה להתירן באכילה שמא כבר קרבה הטאתה בראשונות: א"ר יהושע זהו שאמרו כשהוא חי קולו אחד כשהוא מת קולו ז'. התם ט מפרש לה ובאיל קמיירי דכשהוא חי אין לו אלא קול אחד וכשהוא מת קולו שבעה כילד קולו שבעה ב׳ קרניו ב׳ חלולרות ב׳ שוקיו ב׳ חלילין עורו לחוף מעיים לנבלים בני מעיו לכינורות וה"ג כשנדרה תחלה ואינה יודעת מה פירשה לא יהו לריכה אלא ד' פרידין וב' לחובתה אחת לעולה ואחת לחטאת ועכשיו שהביאה כבר ד' פרידין לריכה להביא יש ד' לנדרה וד' לחובתה. מדאיירי ר' יהושע בהא ש"מ קינין ר' יהושע אמרה וקתני לעיל גבי קן סתומה ומפורשת דאין כשר אלא סתומה ואי אמרת נמשכה ונעשית חטאת העוף תמשך ותהוי חטאת העוף: אימר דאר"י לאפוקה מידי מעילה בו למיסק ליה לשם

שמליקתן מטהרתן לפי שנפסל בבו בקדש ואהני מליקתן שאם עלו לא ירדו הילכך נמי לא הוו נבילה: ה"ג בו שחע חולין בפנים וקדשים בחוץ אינן מטמאין בבים הבליעה. אף על גב דבפנים אין שחיטה לעוף וכן בעוף קדשים אין שחיטה בכל כיו מקום אין מטמאין כדיליף בברייתא בגמרא. ושחט קדשים בפנים דלא קתני אמרינן בגמ׳ דאתיא בזה הכלל: מלק בסרין. ומליקה לא הויא דבעצמו של השתים שהיא מביאה עמו מאותו המין (מחרי: ונידי בשים: ידן 5"ל לה ("ש"ם): מון 5"ל אחד מב" שהביאה לחובתה (ש"ם): מון לה אותה שממינה ל5"ל (ב"ש): יזן ס"ל בן עואי אומר ב" חטאות. בן עזאי לטעמיה דאמר התם גבי אשה שהביאה עולתה תור וחטאת בן יונה הכל הולך אחר הראשון ותביא ותכפול חטאתה תור הלכך זו שאינה יודעת איזה מין הביאה ראשון ויש לומר כולן למעלה קרבו ויצאת ידי עולתה ואינה יודעת מאיזה מין צריכה להביא ב" חטאות מב" מינין ובין לרבנן ובין לבן עואי אין חטאות הללו נאכלות שהרי על הספק באו שיש לומר הראשונים למטה קרבו וכבר יצאת ידי חטאת (כייי): יהן לא היתה צריכה אלא ד" פרידין לנדרה ל5"ל. ס"ל שתים לעולת נדרה לומר הראשונים למטה קרבו וכבר יצאת ידי חטאת (כייי): יהן לא היתה צריכה אלא ד"ל פרידין לנדרה ל5"ל. ס"ל שתים לעולת נדרה

בתבתן לכהן ואינה יודעת מה נתנה. נחנם דחק הקונטרם לאוקמה בשקבעה נדרה עם חובתה דהך בבא מיתוקמא שפיל נשלא קבעה: כשהוא חי קולו אחד כשהוא מת קולו ז'. מפרש במסכת קינין (פ"ג מ"ו) קרניו לחלולרות משמע דבחות

שלא מן הכסף וכן משמע בפרק כל הללמים (ע"ז דף מז. ושם) דבעי רמי בר חמא המשתחוה לבהמה קרניה מהו לחלולרות ותימה דבהקומץ רבה (מנחות דף כח.) תניא חלולרות היתה באה מן העשת של כסף מיהו מההיא לא קשה כולי האי דהתם בשל משה שלא היו כשרות לדורות כדמשמע התם אבל קשה ממסכת תמיד נדף לג:] ב דתנן ושתי חלולרות של כסף בידם משמע דאף לדורות בשל כסף ותירך ר"ת דשני ענייני חלולרות היו של כהנים בשל כסף ושל לוים בשל קרני בהמה לכלי שיר ועוד י"ל דחלולרות דקינים ודמסכת ע"ז היינו שופר כדחמר בסוף במה מדליקין (שבת דף לו.) ובפרק לולב הגזול (סוכה

דף לד.) דחישתני שמהתייהו חלולרתח שיפורא שיפורא חלולרתא ובסוף במה מדליקין (שבת דף לו.) איכא ברייתא שקוראה לחצולרות שופר ומיהו קשה דבמסכת עבודה זרה איירי במכשירי קרבן כדאמר המס ועל הקרבן לא היו מוקעין בשופר אלא בחלולרות כדכתיב ותקעתם בחלולרות על עולותיכם ועל זבחי שלמיכם (במדבר י): איבור רא"ר יהושע (בן לוי) לאפוקה מידי מעילה למיםק ליה לחובה מי אמר. תימה מ"ש זו מזו וי"ל דכי האי גוונא אשכחן פ"ק דמנחות בין (דף יב.) דוריקה מועלת ליונא ושירים שחסרו בין קמילה להקטרה שחסורין בחכילה והקטרתן מוליאן מידי מעילה וזריקת פיגול (ר"ל) בפ"ק דמעילה (דף ג:) דמפקא מידי מעילה אע"ג דלא עלה לשם חובה וי"מ דמדאורייתא נמשכה ביו ונעשה חטאת גמורה ותקנתא דרבנן היא דאינו עולה לשם חובה ול"ל דקסבר ר' יהושע אין שחיטה לעוף מן התורה וחולין בעזרה לאו דאורייתא כדאמר בנזיר (דף כט.) גבי מדיר בנו בנזיר למ"ד כדי לחנכו במלות ואי נמי קסבר חולין בעזרה דאורייתא חיה ועוף לאו דאורייתא כדאשכחן גבי בחו ר"ש בפ' כיסוי הדם (חולין דף פה:) דקסבר דאורייתא ואפ״ה חיה ועוף לאו דאורייתא ולית ליה ההיא דרשה בפ"ב במן דקדושין (דף מ: נת.) דמרבה בעופות וא"ת למ"ד לאו דאורייתא למאי אינטריך קרא לחטאת העוף באה על הספק דהא ר' יוסי בר חנינא דאמר לאו דאורייתא כדמוכח בנזיר ומלריך קרא לחטאת העוף באה על הספק וי"ל דאתא קרא למימר ל להביא על הספק כמו בבהמה אשם תלוי:

מלק בשמאל או בלילה אין משמאין בבית הבליעה. לכאורה כולה מתניתין ר"ש היא דאמר לקמן בפרק המובח מקדש (דף פד.) שכל שפסולו בקודש אם עלה לא ירד דהא אמרינן בגמרא [סט.] דמליקה המתרת את האיסור פי׳ דאם עלה לא ירד אינה מטמאה בבית הבליעה ומליקת לילה לר' יהודה תרד כדאמר בפ' המזבח מקדש (שם) פרט לנשחטה בלילה וכן לעיל [סו:] דתנן וכולן אין מטמאין בבית הבליעה והיינו בשחיטת לאו דרום די דתרד לר' יהודה כדאמר בשמעתין לבו קמייתא דמעילה (דף ב:) אלא מתניתין ר"ש היא ותימה אי כר׳ שמעון האמר דמליקת שמאל מליקה גמורה היא למאי דגרם ר"ת לעיל בפ"ב (דף כד:) ה מלק בשמאל פסול ורבי יהודה לו מכשיר וי"ל דסבר ליה כוותיה בחדא ופליג עליה בחדא א"נ ° מודה ר' יהודה בעוף דכל שפסולו בקודש אם עלה לא ירד דהנך חלחא מיעוטי דלקמן בבהמה כחיבי ומיהו על כרחין חד מינייהו בעוף דלא חימא כל פסולי דעוף אם עלה לא ירד: שחם חודין בפנים וקדשים בחוץ. בגמ' נפקא לן דמשום לה שחיטה אינה מטמאה בבית הבליעה אע"ג דאינה מתרת את האיסור: בזרק בחבין. פירש בקונטרס לה דמחליד לפי שנועץ ראשו של סכין משום דאינו רולה לחתוך רוב בשר קודם הסימנין ואי אפשר לומר כן בפ' קמא דחולין (דף כ:) דהתם קרי ליה מחליד אע"ג דסלקא דעתך שחותך רוב בשר והתם פי" בקונטרס דלאחר שנתפרקו פירקי העלם נינעץ הסכין תחת העלם 🖰 והויא חלדה ולפי׳ זה לא איירי בסכין רחבה ונראה דחשיב חלדה לפי ששוחט הסימנין ממטה למעלה ואפילו בסכין רחבה:

כהן בעינן ולעיל פה.] ושחיטה לא הויא כדאמרינן בהכל שוחטין (חולין כ:) מפני שהוא מחליד מפני בחן שהוא דורס: מלק חולין בפנים וקדשים בחוץ. דלא שייכא מליקה בחולין לא בפנים ולא בחוץ והוא הדין לחולין בחוץ ובגמרא (סט.) אמרינן דאחים בוה הכלל: והוי שחיטה פסולה, ופ״ה לשם לפי

שהסכין נסגר בין פרקי העלם כו', המפרקת דהיינו מאחוריהן, דהתורה וקשה דמי לא עסקינן שחוקר בסכין רחבה שאינו מכוסה, לכך פר"י דמשום הכי הויא חלדה לפי שחותך הסימניון ללד המפרקת דהייני מאחוריהן, דהשורם אמרה לשחטו ללד הלואר, ומקרי חלדה בין שכין למעלה בין הסימן לאחוריו בין הוא למניה מון הסימונים, ולא הקפידה החורה רק שימשוך הסימו דרך שמיטה ללד הלואר ובששוחט ללד אחר שכנגדו הוי כאילו חחבו מלמטה למעלה, וכמו כן אם היה שוחט מלד הלואר אפיי היו הסימונין על גבי הסכין לא היוא חלדה, רק בעופא דקליל אחריע בחולין (דף כ:) שמא ידרוס: תוד"ה נהגתן. ע" בהשמטות בסוף המסכח:

חובה מי אמר. שתהא עולה נעשית חטאת בשביל ששינה בה: ב**ורגר' כל הפסולין** באו בגמ' פליגי כל לאיתויי מאי: ואינן מטמאין.

ילפינו לה בתורת כהנים וכו' (חוליו

נוםחאות רש"י כת"י

מוה בשמאל. דמליהתו פסולה מנק בשחת. דופקנה פסוכם דכתיב בה הכהן וכל מקום שנאמר אלבע וכהונה אינו אלא ימין: [או בלילה. דכתיב ביום לותו. (וכן :ירסת רש"י של מהר"פ) (ש"מ)]: אין מטמאין. הואיל ופסולן בקודש מין מעממין. הארכ ופסוק פוקדם ואהמיה מליקה דידהו שאם עלו לא ירדו ובגמ' יליף לה מקראי מה טריפה שאינה מתרת את האיסור וכר' וזהו הטעם בכל מליקות פסולות: ה"ג במתני שחע חולין בפולות במונה ליום מנותה במונה ליום מנותה בכליעה. ואנ"ם שאסורין בהכילה, ובנת" מפרש טעמא: מלק בסרין. לא מליקה ולא שטיטה מנק בפרן, גמ מניקה ונת מחיטה היא שהיי בראש של סכין מליק היא שהוק היא וחוקר היא חותוך שדרה ומפרקת עד שהוא מגיע לסימנים ולריך לעשות ע"י חיתוך קצת און למילן היא מוקן רוב בכד עד שיוני על מילן בראמרן בפיקרין הייני בראמר בראמר בראמר מודה בראמר וודה בראמר בראמר וודה ברא דלעיל (דף סה:) וכשהוא עושה בסכין אי אפשר אלא בראש הסכין בטפין מי מפשר מומו בנוגו שטפין שקורין פונט״א ונמצא מחליד כדאיתא בפרק קמא דחולין: [מלק חולין בפנים מי]. חולין לא שייכא בהו מליקה וכן חוץ לעזרה אפילו בקדשים, שכל אלו אפי' עלו ירדו שאין פסולן בקודש הילכך ליכא למעוטינהו משום מתירין את האסור והוו להו בכלל נבילה:

שימה מקובצת נתנתן לכחן כו'. פירש"י דקאי

אקבעה נדרה ופירשה נדרה ואינה יודעת מה פירשה ואינה ודעת מה נתנה או ממין אחד או ירוש מה מנוטי מו מנוץ מוח מו מחץ מחו מו משני מינין, וגם הכהן אינו יודע מה עשה או כולן למעלה כוי, לריכה להביא ד' פרידין לנדרה לספק פירוש וב' לחבותה לעולה משני מינין, דשמא הראשונים קרבו למטה יצאת ידי חטאת וצריכה להביא עולה יימת אינה מודעה למינה יודעת איזה מין היה, לפיכך תביא שתים מספק, נוסטאת אחת תביא מאיזה מין נוסטאת אחת תביא מאיזה מין מתרנה] דשמה הרחשונים קרבו למעלה ויצאת ידי עולה ולא יצאת ידי ממטח, הלכך מביאה ואומרתו אה ממין הראשונים הרי הוא בן זוג לעולה שקרבה כבר, ואם מין אחר הוא הרי הוא בן זוג (מאחר או) ולאחד מון השנים שאני מביאה עמו לחובתי, דרבנו לטעמייהו דאמרי הכל נווכמי, דרכם נטעמיים דמתרי הכל הולך אחר החטאת אפיי היא אחרונה, ואפיי אם פירשה לחובתה תורים או יונים והיא מביאה להיפך אין לחוש בהכי דלא הקפידה חורה יק שיהו שנים ממין אחד כדכתיב והקריב מן המורים או מבני היונה, אבל פירוש לא מהני רק לנדרה שלא בקרא מידי. ובן עואי אית ליה סכל הולך אחר הראשון. כ״ה שיטת הקונטרס: נתנתו לכחו כו'. מכאו ועד סוף הסוגיא עיין בהשמטות בסוף המסכת. מלק בסבין בו'. פ"ה דמליקה דסכין לא מהני לטחר דלא הוי פסולו בקודש. וא"מ מ"מ יטהר משום שחיטה. דנהי דכבר חתר מפרחת מ"מ להוי כשוחט את ל נויינו נהוי כשומש מת דשחיטה מטהרת מידי יייל דבחולין פייק (דף כ:) פריך ליה ומשני מפני שהוא מחליד